

ikke megen mening i et sådant udvalg, og det var udtryk for en sammenblanding af administration og lovgivning, som man principielt måtte være modstander af. Den foreslåede beløbsramme kunne være udmærket som udgangspunkt for videre forhandlinger, og de påtænkte mindre enheder kunne ikke virke afskrækkende, hvis blot den af ministeren omtalte forøgede effektivitet blev en realitet. Dette var afgørende for venstre. I denne forbindelse kritiserede taleren regeringen for, at sagen om oplægning af depoter ikke var rejst som et rent NATOanliggende i stedet for som en sag mellem Danmark og Tyskland. Med hensyn til den påtænkte nedsættelse af tjenestetiden afgang venstres stilling af, om de oplysninger, som kunne indhentes fra ministeriet, de militære sagkyndige og NATO, kunne vise, at kravene til uddannelse og beredskab gav mulighed derfor. Den foreslåede compensation med langtidsansatte soldater kunne absolut ikke afvises, men den slog næppe til. Det påtænkte lokalforsvar hilste venstre med tilfredshed.

Ole Bjørn Kraft (KF) fremhævede, at det konservative folkeparti ønskede en forsvarsordning, som indebar et stærkt beredskab. Det var muligt, at forslaget kunne medføre en kvalitetsmæssig forbedring af de enkelte enheder, men det samlede resultat ville være en svækkelse i forhold til de mål, man tidligere havde sat sig, idet også enhedernes antal og styrke havde betydning. Forringelsen viste sig alene derved, at beredskabsstyrken nedsattes fra 16 000 til 13 000 mand. De konservative kunne ikke give tilslutning til den foreslåede nedsættelse af tjenestetiden og til den skjulte nedsættelse af forsvarets budget, som fremkom som følge af den merudgift af størrelsesorden 50 mill. kr., som ansættelse af mere fast mandskab ville kræve. Man havde dog stærk interesse i en styrkelse af den faste kerne og var også rede til at overveje, hvilken indflydelse langtidsansatte kunne få for beredskabets forskellige forhold. Nedsættelsen af antallet af indkaldte fra samtlige tjensteduelige ca. 24 000 mand årlig til 18 000 + 2 000 mand garnisonstroppe ville vække al den fra tidligere tider kendte utilfredshed over ulige behandling til live. Forslaget var i stedet for en rammelov i langt højere grad en bemyndigelseslov for forsvarsministeren. Det burde udtrykkes mere konkret, hvorledes det danske forsvar skulle lovsikres og beskyttes imod uden forhandling i folketinget helt at kunne ændres administrativt. Ministerens tale om „større effektivitet og kvalitet“ kunne taleren ikke tro på, også i betragtning af at man var veget tilbage for en styrkelse af effektiviteten på to områder, hvor det virkelig kunne være sket: atomladninger til raketvåbnet og etablering af depoter. Gennemførelsen af lokalforsvarsstyrkerne med hurtig mobilisering måtte betragtes som en fordel, men de kunne ikke løse de opgaver, som kupeskadrillerne, flyvepladsernes jordforsvar, i øjeblikket løser. Hjemmeværnets forhold burde ind i billedet og behandles sammen med lovforslaget.